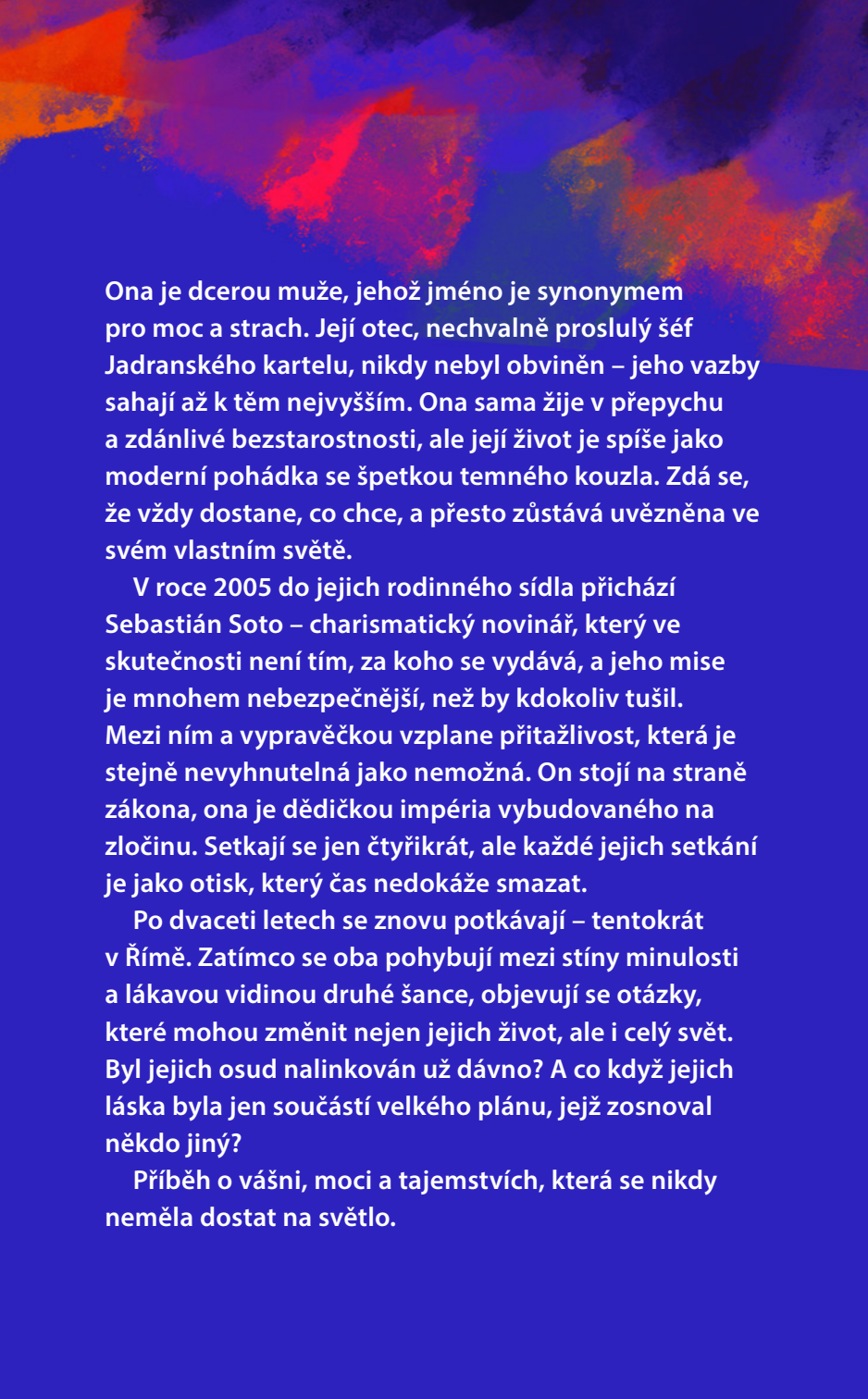

„ *Astra inclinant,
sed non obligant.*
Hvězdy nás ovlivňují,
ale nesvazují. “

KROKY MEZI NÁMI ANA MAYA

Ona je dcerou muže, jehož jméno je synonymem pro moc a strach. Její otec, nechvalně proslulý šéf Jadranského kartelu, nikdy nebyl obviněn – jeho vazby sahají až k těm nejvyšším. Ona sama žije v přepychu a zdánlivé bezstarostnosti, ale její život je spíše jako moderní pohádka se špetkou temného kouzla. Zdá se, že vždy dostane, co chce, a přesto zůstává uvězněna ve svém vlastním světě.

V roce 2005 do jejich rodinného sídla přichází Sebastián Soto – charismatický novinář, který ve skutečnosti není tím, za koho se vydává, a jeho mise je mnohem nebezpečnější, než by kdokoliv tušil. Mezi ním a vypravěčkou vzplane přitažlivost, která je stejně nevyhnutelná jako nemožná. On stojí na straně zákona, ona je dědičkou impéria vybudovaného na zločinu. Setkají se jen čtyřikrát, ale každé jejich setkání je jako otisk, který čas nedokáže smazat.

Po dvaceti letech se znovu setkávají – tentokrát v Římě. Zatímco se oba pohybují mezi stíny minulosti a lákavou vidinou druhé šance, objevují se otázky, které mohou změnit nejen jejich život, ale i celý svět. Byl jejich osud nalinkován už dávno? A co když jejich láska byla jen součástí velkého plánu, jež zosnoval někdo jiný?

Příběh o vášni, moci a tajemstvích, která se nikdy neměla dostat na světlo.

Kroky mezi námi

ANA MAYA

KROKY MEZI NÁMI

Přeložila Dina Podzimková

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.

Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou **bez souhlasu nositele práv zakázány**.

Tato kniha je dílem fikce.

Jména, postavy, místa a události v ní obsažené jsou výtvořem autorčiny představivosti nebo jsou použity fiktivně a jakákoli podobnost se skutečnými osobami, živými, či mrtvými, podniky, událostmi nebo místy je zcela náhodná.

The Steps Between Us

Copyright © 2025 by Ana Maya

All rights reserved.

This book is a work of fiction. Any references to historical events, real people, or real places are used fictitiously. Other names, characters, places, and events are products of the author's imagination, and any resemblance to actual events or places or persons, living or dead, is entirely coincidental.

Czech translation copyright © 2025 by Dina Podzimková

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2025

ISBN 978-80-7625-983-6 (ePub)

ISBN 978-80-7625-982-9 (pdf)

ISBN 978-80-7625-905-8 (print)

A JPBP. Nuestras vidas no podrían ser más diferentes
ni estar más alejadas, y sin embargo pienso en ti cada
instante de cada día, y me pregunto cuántos pasos
hay entre nosotros.

*Pro JPBP. Naše životy nemohou být odlišnější
a vzdálenost mezi námi větší, přesto na tebe každou
chvíli myslím a přemítám, kolik kroků nás dělí.*

Minulost | Část první

S penězi se to má tak: nejsou lehké. Padesát tisíc dolarů ve stodolarových bankovkách váží půl kilogramu, takže půl milionu dolarů zatíží vaše zavazadlo asi o pět kilo. Přestala jsem počítat, kolik svazků mám do toho kufru ještě uložit.

Z televizní obrazovky se linul hlas Katharine Hepburnové: „*Začínám mít pocit, že se mnou rozhodně něco není v pořádku.*“ Přesně tak jsem se cítila, o žádné bludy ale nešlo.

Byl poslední červnový den roku 2005 a v televizi dávali film *Motýl vzlétl k záři*, jedno z těch přidrzlých ženských komediálních dramát ze třicátých let. Dialogy jsem mohla poslouchat pořád dokola, aniž bych se dívala na obrazovku – pohyby herců jsem znala nazpaměť. Závěsy z průsvitného hedvábí v barvě ametystu vířily ve větru v otevřených francouzských oknech. Venkovní vzduch byl prosycen svěží, čerstvou vůní květů konvalinek.

Pokoj jsem měla v nejvyšším patře. Dům stál na říčním ostrově, v jihovýchodní Evropě, v zemi, jejíž rozloha i jméno se za posledních sto let změnily tolikrát, že název nakonec ztratil jakýkoli význam. Stejně jako lidé přišli o svou identitu. Stejně jako svět pozvedl své šílenství ještě o oktávu výš.

Za dvě hodiny mělo dojít k další policejní razii a do té doby musel být kufr s penězi pryč. Echo jsme dostali od jednoho z našich donašečů, který pracoval pro policii.

Dokonce i rozlehlé venkovské sídlo – obklopené ozbrojenci a bezpečnostními kamerami, maskované jako novodobá pevnost – má dveře, které se za správných okolností dají otevřít. Náš domov byl tou pevností – zepředu obehnaný hradbou vrb a tisovců, které se táhly donekonečna v obou směrech podél říčního břehu.

Dům i ostrov nesly jméno *Salice*, což v italštině znamená vrba. Botanik, který předtím, než jsme pozemek koupili, zkoumal jeho půdu a rostliny, stromy označoval latinskými názvy, *Salice nero* a *Salice bianco*, a ten název se vžil. Tomu místu se také říkalo Mizející ostrov, protože v zimě, kdy se z řeky zvedala hustá mlha, jej ze břehu nebylo vidět.

Balisto jejich přítomnost vycítil. Jeho špičaté uši zachytily hlasité rušivé podněty několik minut předtím, než se těžká ocelová brána otevřela.

Jako první se ozval hluk a za ním následovala vozidla: auta, dodávky, sirény, megafony, dokonce i vrtulník, jehož mohutná vrtule rozfoukávala prach, štěrk a trávu na všechny strany. Za okamžik se z nich začali valit muži v uniformách jako sboristé z muzikálu na West Endu.

Během let jsme se je naučili rozpoznávat podle barev taktické výstroje: šedomodrá pro řadové policisty, uhlově šedá pro speciální jednotky, černá pro tajnou policii. Muži v dokonale čistých bílých uniformách s medailemi na prsou byli většinou ti nejméně důvtipní a ve svých luxusních limuzínách přijížděli jako poslední. Zároveň s tím jsme si osvojili umění nevěnovat ansámblu strážců zákona žádnou pozornost – všichni byli koneckonců součástí toho samého loutkového představení.

Mohla jsem zůstat v domě nebo také chodit za nimi, protože jsem věděla, že jejich pátrání nic nepřinese. Dokázali jedině dupat špinavými botami po našich rustikálních dřevěných podlahách, na všechno sahat a otevírat cokoli, co mělo madlo, strkat ruce do našich zásuvek, skříní a šatníků... dotýkali se, ohmatávali, předstírali, že hledají, a přitom jen rozhazovali naše věci všude kolem. Šlo o to ukázat, kdo za touto fiktivní pátrací akcí stojí, a to tak, že na místě zanechá svou oficiální pečeť, tedy binec.

Náš právník stál ve velké hale dole a prohlížel si příkaz k domovní prohlídce, který viděl už den předtím. Ve jménu svého klienta dělal překvapená a nesouhlasná gesta. Jeho hlas se rozléhal do všech stran velkého domu. Další loutka, ale aspoň na naší výplatní listině. Naši zaměstnanci byli v nejvyšší pohotovosti. Ne že by očekávali nějaké nebezpečí, ale museli být připraveni vypořádat se s čímkoli, co se může stát.

Stála jsem na vrcholku schodiště a pozorovala hemžení pod sebou. Kdyby někdo vzhlédl, uviděl by mladou ženu kolem třicítky, která vypadá ve všech ohledech průměrně a obyčejně a v ruce drží knihu a pouzdro

na cigarety. Ani éterická, ani ďábelsky přitažlivá, ale něco mezi. Nebylo na mně nic výjimečného ani ohromujícího, až na výrazný kontrast mezi mou bledou pletí, nevýraznými blond vlasy a černým oblečením, které jsem nosila pořád: černé tílko a černé tříčtvrteční kalhoty s krátkým rozparkem na vnější straně nohavice. Milovala jsem jednoduché oblečení, kterým se člověk nemusel moc zabývat. Chodit v černém mi připadalo, jako když jsem zahalená v temnotě, skrytá před světem.

Sešla jsem dolů a rozhodovala se, kam si půjdu číst. Chvilí předtím jsem se ujistila, že můj syn Charlie, který byl ještě batole, je s chůvou venku v květinové zahradě za domem.

Balisto teď seděl před vchodovými dveřmi a nakláněl svou elegantně tvarovanou hlavu ze strany na stranu, jako by počítal všechny lidi na trávníku před domem. Byl to německý ovčák, který dostal jméno podle čokoládové tyčinky, měl zlatavě měděný obličej, silnou čelist a hřbet s černou skvrnou, která se táhla od krku až k ocasu. Brzy ho ten shon začal nudit, a tak se s nespokojeným zavrčením sesunul na podlahu a bradu si položil na studený mramor. Šlo o psa ušlechtilého původu, který byl vycvičen k tomu, aby mě hlídal, ale časem ztratil zájem o všechno s výjimkou nahánění veverek a ptáků, drobných soust k jídlu a naší oblíbené hry na schovávanou.

„*Mitkommen*,“ vyzvala jsem ho, ať jde se mnou, rukou jsem poplácala po svém levém stehně a vydala se ven na procházku, ale pak jsem si to rozmyslela a raději jsem se posadila na houpačku. Visela na silné větvi

starého dubu, na kterém jsme postavili malý dřevěný domek, jež lidé používali jen zřídka. Obývali ho jen pavouci a brouci.

Balisto šel se mnou a uvelebil se pod stromem, jehož hluboký stín mu poskytl dočasné útočiště. Vítr kolem nás procházel ve vlnách, chvíli byl téměř neznatelný, pak zase foukal silně, šelestil v listoví na větvích a rozhazoval kolem okvětní lístky třešní. Zula jsem si baleríny – chrpově modré a vyrobené z krokodýlí kůže – a odhodila je stranou, přitáhla si jednu nohu na houpačku a tou druhou jsem její sedátko uvedla do pohybu vzad, když vtom jsem spatřila, že po šterkové příjezdové cestě přijíždí další auto. Byl to starý Mercedes Benz třídy S, který velikostí připomínal tank. Nejen, že měl tu nejošklivější hnědou barvu, jakou jsem kdy viděla – odstín spálených chilli papriček jalapeños –, ale ještě navíc měl diesellový motor, který halasně a kolísavě rachotil do rytmu s vrtulníkem nad našimi hlavami, a svou hlasitostí ho dokonce předčil. Balisto si mohutnou tlapou zakryl čenich a nervózně zamrkal. Ten hluk mu vadil. Vrtulník vyletěl vzhůru a udělal další kolečko kolem ostrova, jako by ho burácení vozidla taky vyplašilo.

Auto zastavilo a řidič se zřejmě rozhodoval, kde zaparkovat, a protože nikde nebylo volno, zůstal stát na místě a zablokoval tak cestu k bráně. Když se burácející motor auta vypnul, moje uši pocítily úlevu. Dveře vozu se otevřely a vystoupil z nich vysoký muž – nebyl v uniformě, ale měl na sobě džíny a olivově zelenou neprůstřelnou vestu přes žluté tričko. Copak si myslí, že ho někdo zastřelí, napadlo mě?

Když obživa vaší rodiny spočívá převážně v kriminální činnosti, jsou jen dvě věci nebezpečnější než vězení nebo smrt. První z nich je únos. Druhá, že se necháte zaskočit. To znamenalo, že buď potřebujeme víc informátorů, nebo že ti, které zaměstnáváme, nedělají svou práci. Byla jediná možnost, jak se tu tenhle neznámý chlap mohl ocitnout – někdo z rodiny ho prověřil.

Moje snahy rozluštit první dojmy bývají obvykle docela líné a nechávám si je na konec dne. Přesto mě na něm něco zaujalo. Působil nepatřícně, jako by sem zabloudil z nízkorozpočtové televizní kriminálky a na náš pozemek přišel hledat režiséra, který mu řekne, co má dělat.

Vypadal neupraveně, jako by zrovna vylezl z postele, a budil dojem, že sem prostě nepatří. Přimhouřila jsem oči, abych si ho lépe prohlédla. Tmavě hnědé vlasy měl ostříhané nakrátko, ale přitom rozčuchané, a úhledný knír, který na něm působil podivně a kontrastoval s neoholenými vousy, doplňovaly jako třešnička na dortu zrcadlové sluneční brýle s tlustými zlatými obroučkami. Ze zadního sedadla svého auta sebral hnědou koženou bundu a přehodil si ji přes rameno, pak se rozhlédl kolem a rozhodoval se kudy kam, až mě uviděl na houpačce a zamířil ke mně. Přítomnost policistů ho podle všeho nijak nevzrušovala, když procházel okolo, nevšímal si jich.

Balisto zvedl hlavu z trávy, jak ho probral jeho instinkt, o dvě vteřiny později ale usoudil, že ze strany tohoto cizince žádné bezprostřední nebezpečí nehrozí. Možná to byl psí sebeklam. Spíš z něj ale Balisto necítil

žádné jídlo, které by mohl sežrat, a rozhodl se, že mu ten chlapík nestojí za námahu.

Čím víc se návštěvník blížil, tím víc se mi zvědavostí zrychloval tep. Věděla jsem, že jsem se s ním nikdy ne-setkala, ale pocit, že ho znám – i když to bylo logicky nemožné –, byl tak silný, že jsem ho nedokázala potlačit.

Cítila jsem, jak mě pozoruje přes reflexní skla slunečních brýlí. Zůstala jsem na houpačce a intuitivně souhlasila s Balistem – ten muž nebyl nepřátelský. Cizinec se – teď již s úsměvem – přiblížil a sundal si brýle. Měl husté obočí a výrazný orlí nos. Slunce mu svítilo do tváře a jeho duhovky se prakticky ztrácely v temnotě očí tak tmavě hnědých, až se zdály téměř černé a vyzývaly mě, abych do nich zírala. A já jsem zírala. Jako kotě, které fascinovaně sleduje zmačkaný kousek papíru převázaný provázkem, který se před ním pohupuje.

Když byl o deset let později připravený na kamery a média, měl na sobě drahý oblek z vlny a hedvábí značky Brioni a polobotky z londýnské Jermyn Street, vlasy ulíznuté dozadu, oholenou bradu, knír prostříhaný a upravený a na nose mu spočívaly výrazné hranaté brýle s černými obroučkami. Působil jako uhlazený kretén. Ale když jsem ho spatřila poprvé, jeho celkový vzhled mi byl příjemný ve více ohledech.

Zeptal se mě, jestli umím anglicky, a já přikývla.

„Jste odsud?“ Měl příjemný hlas, silný tak akorát na to odpoledne, hluboký a chraplavý a s uklidňujícím dozvukem. Identifikovala jsem u něj směsici různých přízvuků, mezi nimiž převládala americká angličtina s nádechem španělštiny.

Znovu jsem přikývla a doufala, že bude mluvit dál.

„Nemohl jsem si nevšimnout, že se díváte mým směrem,“ prohlásil, jako by mi tím vysvětloval, proč přišel.

Na oko jsem si ho nevšímala, a tak pokračoval: „Jsem tu poprvý. Najít tohle místo mi trvalo celou věčnost. A přitom je to tady tak velký, že se to nedá přehlédnout, jestli mi rozumíte. Vy žijete někde poblíž?“ Dořekl větu a zeširoka a přidržle se usmál. Zvědavě a zároveň obezřetně se zadíval na Balistu, který začínal klimbat. Nebyl si jistý, zda by bylo bezpečné ho pohladit.

Jeden z mých otravných zvyků ve chvílích, kdy jsem nevěděla co říct, spočíval v odpovědi na otázku další otázkou, abych přesměrovala hovor od témat, která byla příliš osobní nebo toho až moc prozrazovala.

„Koho hledáte?“ řekla jsem rádoby nezaujatě.

Když slyšel, že anglicky hovořím plynne, zlehka povytáhl obočí – jako bych byla cestující, která spolu s ním nastoupila do stejného vlaku a ocitla se tady.

„Šéfa, řekl bych.“ Vytáhl z kapsy džínů zažloutlý papírek a otočil ho tak, abych viděla jméno. „Maximilian Moler. Znáte ho?“

Ukázala jsem na vstupní dveře domu a poradila mu, aby se díval po plešatém právníkovi v obleku barvy námořnické modři. Ten mu pomůže najít, koho hledá.

„A jmenuje se Maks,“ dodala jsem. „Není tam ‚x‘.“

On se ale neměl k odchodu. Stál tam, jako by mi chtěl dělat společnost, a přemýšlel, co ještě říct.

„Co říkáte na to auto?“ Ukázal směrem, kde stála ta hnědá obluda. Nepředstíraná neohrabanost té otázky mě okouzila – prostě se jen snažil pokračovat v konverzaci.

„Můžu být upřímná?“ zeptala jsem se. Zasmál se a kolem očí se mu objevily drobné vrásky. Sotva viditelné vrásky způsobené věkem.

„Jen zřídkka potkávám krásné ženy, jejichž ctností je upřímnost. Jen do toho, zvládnou to.“ Znovu se na mě usmál a ve tvářích se mu udělaly dolíčky.

Cítila jsem, jak se moje vlastní tváře rozpalují do ruda.

„Vaše auto má působivý zvuk,“ zalhala jsem a nohama rozhoupala houpačku víc dozadu. Balisto začal máchat huňatým ocasem doleva a doprava, až se zvedal prach, aby nám dal najevo, že se máme s naším nesmyslným hovorem odebrat někam pryč a nechat ho spát.

„To auto ve skutečnosti není moje, mám ho půjčený. *Včetně* toho kraválu, který dělá.“ Šátral ve vnitřních kapsách své bundy, dokud nenašel krabičku červených marlborek, a nabídl mi cigaretu. Zavrtěla jsem hlavou. Nikdy jsem si nebrala cigarety od jiných lidí. Ukázal na malou černou krabičku, která ležela na zemi na knize a pouzdře na cigarety.

„To je zapalovač? Můžu ho použít?“ Byl to můj zapalovač – starožitný ve stylu art deco, vyrobený z černého smaltu a diamantů pařížskou firmou Cartier. Byla to jediná cennost, kterou jsem nosila u sebe. Znovu jsem přikývla. Sehnul se, vzal ho do ruky a přečetl si název

knihy. Byla v angličtině a on ji možná poznal, ale nijak ji nekomentoval.

„Co znamená to ‚A‘?“ zeptal se, když spatřil písmeno vyryté na zapalovači.

„Moje jméno.“

To pro mě byl signál, abych slezla z houpačky a vrátila se do domu. Vzala jsem mu zapalovač z ruky, knihu, pouzdro na cigarety i boty nechala ležet, kde byly, a vydala se pryč. Ani jsem se neohlédla a připravila ho tak o další vysvětlování či konverzaci. Kdybych mu řekla své jméno, bylo by to příliš brzy příliš důvěrné – a já zrovna nehořela touhou se mu představit. Lidé se ke mně obvykle začínou chovat jinak, když zjistí, že Maks je můj otec.

Balisto šel se mnou. Otrávil ho, že znovu měním místo, ale jakmile jsme byli uvnitř domu, natáhl se v hale a chladil svou kaštanově hnědou srst. Přeskočila jsem ho a rychle jsem se vydala do knihovny, protože z jejích oken bylo vidět na dub s houpačkou. A byla to pořádná knihovna, její stěny pokrývaly knihy od podlahy až ke stropu.

Na jedné straně místnosti, za masivním stolem z brazilského palisandru, se nacházely Maksovy staré kriminální romány, které sbíral od mládí. Studnice záhad, výběry kriminálek, Ellery Queen v pevné vazbě, antologie zločinu a napětí, soubory detektivek, příběhy o vraždách, mistrovská díla mezi thrillery... Police na protější stěně obývaly jazykové slovníky, od latiny po ruštinu, encyklopedie symbolů, světových náboženství, uměleckých směrů, různé slovníky synonym a nespočetné životopisy malířů, spisovatelů a herců. Dále tu

byly lékařské knihy – učebnice, ale také příručky a anatomické tituly, slovníky medicínských pojmů, a dokonce i lékařské časopisy, uložené ve speciálních pouzdrech ze zelené kůže s vyrytými štítky. Poslední zeď zabírala klasická díla, od Danta Alighieriho po Stefana Zweiga. Luxusní vydání v tvrdých deskách, často v původních jazycích, bez smítka prachu a seřazená podle abecedy.

Byla to moje nejoblíbenější místnost, a to díky rozložitým a řádně ošoupaným koženým křeslům odstínu tymiánového medu. Byly přes ně přehozené měkké barevné deky, které vlastnoručně vyrobila Māe (vyslovuje se *mai*), jak jsem říkala svojí matce. Trávila jsem v těch křeslech nekonečné dny a noci čtením. Sedávala jsem bokem s nohama přehozenýma přes masivní opěrku a hlavou dokonale uvelebenou v horní části křesla. V chladných měsících se místnost vytápěla pomocí obrovského krbu, ve kterém plápolala hořící polena. Teď prostor působil opuštěně, jako prázdné divadelní jeviště. Zavřela jsem za sebou a po špičkách přistoupila k oknu, schovala se za lesklé brokátové závěsy a vykukla zpoza nich ven. V knihovně bylo tajuplné ticho.

Ve škole mi nešla matika. Nedařilo se mi ani v přírodních vědách. Četla jsem jen romány, které jsem si sama vybrala, a ne ty, které mi říkali, že bych číst měla. Nesnášela jsem literární rozbory. Měla jsem odpor k otázkám typu: *Co se nám autor snaží říct?* Otravovalo mě memorování dat, událostí a bitev. Dějiny byly zajímavé,

když se podaly jako příběh, jinak mě nudily. Nenáviděla jsem psaní slohovek. Ale měla jsem dar nasávat jazyky, a tak jsem ve dvanácti letech kromě své mateřštiny (před dvaceti lety se jí říkalo srbochorvatština, pak ale její název přestal existovat) plynne ovládala angličtinu, španělštinu, italštinu a němčinu. Francouzštinu ne. Řekla bych, že nebyla kompatibilní s mou krevní skupinou. Učit se jazyky pro mě bylo přirozené, byla jsem jazykový chameleon a často jsem svou osobnost přetvářela v jiné, imaginární, podle toho, jaký jazyk jsem zrovna používala. Když jsem byla malá, cvičila jsem se v hovoru s panenkami, jak to holčičky při hraní dělávají. Když jsem byla starší, panenky zmizely, ale napodobování přízvuků mi zůstalo.

Nově příchozí stál pořád na stejném místě, nenuceně pokuřoval cigaretu a pozoroval dům, policisty, kteří přicházeli a odcházeli, a dokonce i okvětní lístky, jež stále tančily ve vzduchu. Chovala jsem se dětinsky, to vím, ale jen proto, že jsem nechtěla, aby byl náš krátký a nečekaný rozhovor pouhou iluzí, nějakým sebeklamem, k němuž vůbec nedošlo. Ještě chvíli jsem proto zůstala u okna a ujišťovala se, že ten muž je skutečný. Nezaujaly mě jeho okouzlující krátké průpovědky ani přidržené úsměvy. Šlo o to, že jsem v jeho přítomnosti necítila vůbec žádné obtíže či nebezpečí.

Naše první setkání bylo nezapomenutelné, ale po zbytek odpoledne už jsme spolu nepromluvili. Přesto jsem bedlivě sledovala jeho pohyby.